Pisarakirje

Lokakuu 2019

Roomalaiskirje 12. luku

Naziasta 2012 saatu taulu

Uusi elämä
1. Jumalan armahtavaan laupeuteen vedoten kehotan teitä, veljet: Antakaa koko elämänne pyhäksi ja eläväksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Näin te palvelette Jumalaa järjellisellä tavalla.
2. Älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa, uudistukaa mieleltänne, niin että osaatte arvioida, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä.
3. Sen armon perusteella, joka minulle on annettu, sanon teille jokaiselle: älkää ajatelko itsestänne liikoja, enempää kuin on aihetta ajatella, vaan pitäkää ajatuksenne kohtuuden rajoissa, kukin sen uskon määrän mukaan, jonka Jumala on hänelle antanut.
4. Niin kuin meillä jokaisella on yksi ruumis ja siinä monta jäsentä, joilla on eri tehtävänsä,
5. samoin me kaikki olemme Kristuksessa yksi ruumis mutta olemme kukin toistemme jäseniä.
6. Meillä on saamamme armon mukaan erilaisia armolahjoja. Se, jolla on profetoimisen lahja, käyttäköön sitä sen mukaan kuin hänellä on uskoa.
7. Palvelutehtävän saanut palvelkoon, opetustehtävän saanut opettakoon,
8. rohkaisemisen lahjan saanut rohkaiskoon. Joka antaa omastaan, antakoon pyyteettömästi; joka johtaa, johtakoon tarmokkaasti; joka auttaa köyhiä, auttakoon iloisin mielin.
9. Olkoon rakkautenne vilpitöntä. Vihatkaa pahaa, pysykää kiinni hyvässä.
10. Osoittakaa toisillenne lämmintä veljesrakkautta, kunnioittakaa kilvan toinen toistanne.
11. Älkää olko velttoja, olkaa innokkaita, palakoon teissä Hengen tuli, palvelkaa Herraa.
12. Toivokaa ja iloitkaa, ahdingossa olkaa kestäviä, rukoilkaa hellittämättä.
13. Auttakaa puutteessa olevia pyhiä, osoittakaa vieraanvaraisuutta.
14. Siunatkaa niitä, jotka teitä vainoavat, siunatkaa älkääkä kirotko.
15. Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa.
16. Olkaa keskenänne yksimielisiä. Älkää pitäkö itseänne muita parempina, vaan asettukaa vähäosaisten rinnalle. Älkää olko omasta mielestänne viisaita.
17. Älkää maksako kenellekään pahaa pahalla, vaan pyrkikää siihen, mikä on hyvää kaikkien silmissä.
18. Jos on mahdollista ja jos teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien kanssa.
19. Älkää ottako oikeutta omiin käsiinne, rakkaat ystävät, vaan antakaa Jumalan osoittaa vihansa. Onhan kirjoitettu: »Minun on tuomio, minä maksan tekojen mukaan» – näin sanoo Herra.
20. Edelleen sanotaan: »Jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle ruokaa, jos hänellä on jano, anna juotavaa. Näin keräät tulisia hiiliä hänen päänsä päälle.»
21. Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä.

Tarja Kauppisen jakama tervehdys Pisaran 20 v juhlassa

Kirjeen sisältö:

Pisara elävää vettä 2
Pisara 20 vuotta 3
Viro vankilat, Espoon-Kouvolan ryhmä, . 10-12.8.. 4-5
Häät Porhovassa, ...5
Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä,. 16-18.9.. 6-7
Pietari, Vihdin ryhmä, . 20-22.9.. 8
Kirpputorit ja yhteystiedot.. 9

Pisara elävää vettä

Sadonkorjuun aika

Saimme kokoontua elokuun puolivälissä perinteisiin kesäseuroihin Raili ja Pekka Ketolan kototilalle 9.8.2019. Tuohon päivään liittyi myös erityinen juhlan aihe, nimittäin Pisara-yhdistyksen perustamisen juhlavuosi. Yhdistyksen toiminnasta saamme olla kiitollisia ja iloitsemme kaikesta työstä, mitä yhdistyksen toiminnan kautta on voitu tehdä erityisesti Pietarin seudulla ja Virossa. Moni lähimmäinen on saanut kuulla lohdutuksen sanomaa, evankeliumia ja myös taloudellista apua eri muodoissa.

Usein olemme kokoontuneet kesän loppupuolella pihaseuroihin Ketolan navetan vintillä ja ympärillä on ollut kaunis luonto hedelmäpuineen ja marjapensaineen. Niitä katsellessamme olemme nähneet kuinka Jumala on antanut maan kasvaa, tuottaa satoa. Muutenkin elämme syksyä odottaessamme sadon korjuun aikaa. Samalla voimme huomata kuinka hedelmäpuut ja pensaat ovat hyvin erilaisia. Toiset tuottavat hyvän sadon, ja jotkut oksat ovat kuivuneita. Niinpä syksyisin puutarhoissa joudutaan myös karsimaan hedelmäpuita ja marjapensaita, jotta sato voisi parantua tulevina vuosina.

Elämässämme tarvitsemme ravintoa, jota saamme eri tavoin luonnosta, mutta tarvitsemme myös sitä ravintoa, jota Taivaallinen Isämme antaa meille Sanansa kautta. Tuo Jumalan antama ravinto ruokkii meitä aina iankaikkista elämää varten.

Jumalan Sanan välittäjinä toimivat Raamatun kertomana mm. profeetat, joista Jeesus kertoi evankeliumitekstissä (Matt. 7:15 -23), jonka aihe oli kesäseuroja seuraavana pyhäpäivänä. Jeesus kertoi kuinka on olemassa hyviä profeettoja ja myös vääriä profeettoja, joiden sanoma ei ole Jumalan tahdon mukaista. Hyvänä ohjenuorana on perehtyä Jumalan Sanaan Raamatussa ja tarkastella kaikkea Jumalan Sanan julistusta ja hengellistä toimintaa Raamatun Sanan pohjalta.

Uskonpuhdistajamme Martti Luther piti tärkeänä juuri Jumalan Sanan ohjeita kaikessa seurakunnan ja kirkon toiminnassa. Sama ohjenuora on tarpeellinen myös meille tämän ajan työntekijöille hengellisen elämän viljavainioilla. Niin toimiessamme saamme korjata satoa Jumalan valtakuntaan ja saamme iloita siitä, että Vapahtajamme Jeesus Kristus tuntee omansa, jotka ovat perustaneet elämänsä ja uskonsa Raamatun Sanan vankalle pohjalle.

Reijo Kaarto

Pisara 20 vuotta

Yhdistyksemme 20-vuotisjuhla vietettiin Ketolan navetan vintissä, jota voisi sanoa Pisaran liikenteen solmukohdaksi. Sieltä on isäntäväen siunausten saattelemina reissuihin lähdetty ja sinne palattu. Paljon tavaraa on siellä lajiteltu, pakattu ja punnittu sekä sinne varastoitu odottamaan kuljetusta Nummelan kirpputorille tai rajan taakse. Myös tavaran parissa ahertajat on ravittu ja kahvitettu Railin ja Pekan keittiössä.

Juhlien alla pastori Reijo Kaarto lupautui kuljettamaan vintistä toista tuhatta kiloa tavaraa Tallinnan Pelastusarmeijaan. Kaksi riuskaa maahanmuuttajaa hälytettiin apuun peräkärryä lastaamaan. Varastoon jätettiin sen verran kuin arveltiin seuraavan puolen vuoden aikana kuljetettavan Venäjälle nykyisten tiukkojen kilorajoitusten puitteissa.

Talonväki apureineen jatkoi sen jälkeen vintin muokkaamista juhlakuntoon. Lauantain vastaisena yönä saapuivat venäläiset kutsuvieraat Aleksei Udomin kyydissä. Suruksemme tulkkimme Liisa Lankinen ei voinut osallistua juhlaan selkäleikkauksen vuoksi. Vieraat majoitettiin Ketoloille ja Halmeelle. Vauromaalle/Parttimaalle oli jo illalla tullut Popovkan joukko eli Leonid ja Olga Leghov sekä Jevgeni Tihamirov.

Kunnollisen yöunen jälkeen vieraat tutustuivat Nummelan Pisarakirpputoriin ja torielämään sekä nauttivat Kotikirkon tiloissa maittavan keittoaterian, jonka Riitta Sinervo oli valmistanut Manna-avun lahjoittamista aineksista.

Palatessamme Ketolaan oli juhlatila oli valmiina pöytineen ja penkkeineen.

Tilaa riitti hyvin runsaalle sadalle juhlavieraalle. Vanhimpia olivat yli 40 venäjänreissua tehnyt Aarne Haikonen sekä kirpputoriveteraanimme Sointu Lemminkäinen.

Vihdin seurakunnan Miesköörille ja soittajille oli rakennettu oma koroke. Tarjoilupöytä notkui Tarja Kauppisen ja hänen somerolaisten ystävänsä Hilkka Mäkisen tuomia herkkuja mm. lusikkaleipiä ja mahtavia syntymäpäivä kakkuja. Tarjoilua hoitivat Liisa Ali-Mattila ja Armi Harju apunaan Selin monitoimitalosta lainaksi saatu kookas kahvinkeitin. - Hämmästystä herätti peltoon parkkeerattujen autojen määrä, joka ylitti neljäkymmentä.

Lauluiksi valittiin sellaisia Viisikielisen kappaleita, joihin meillä oli jo vanhastaan venäjänkieliset sanat. Näin kukin saattoi laulaa omalla kielellään.

Raili Ketola toivotti kaikki tervetulleiksi perinteisiin kesäseuroihin, joiden teemana tällä kerralla oli Pisaran 20-vuotinen taival. Pekka Ketola luki Psalmin 19, joka kehottaa valppauteen eksytyksiä vastaan. Isäntäväen tervetulopuheenvuorojen jälkeen Reijo Kaarto puhui Matt. 7:15-23 pohjalta (ks. s. 2). Eeva Halme palautti kuvien kera mieleen Vihdin ryhmän varhaisempia vaiheita israelinmatkaa unohtamatta ja Pekka Vauromaa puhui Pyhän Hengen johdatuksesta Pisaran työssä. Tulkkeina toimivat Espoon-Kouvolan ryhmän tuttu Mare Liger sekä ex-selkiläinen Andrei Spiridenko. Ohjelman aikana Slava Kapitonov viihdytti lapsia pihapiirissä. Juhlassa kuvasi Dieudonne Mukamba (Diego).

Seuraavana päivänä venäläiset vieraat matkasivat Heikki Nyforsin kyydissä Helsinkiin ja tutustuivat Kauppatoriin, Senaatintoriin, Oodiin, Temppeliaukion kirkkoon ja lopuksi Tuomiokirkkoon, jonka kryptassa Pisaran sihteeri Leena Kontula tarjosi heille herkullista linssikeittoa ja leivoskahvit (lue: leivosteet). Ilmeisen tyytyväisinä näkemäänsä ja kokemaansa vieraamme palasivat Venäjälle laukuissaan Sirkka-Liisa Juntusen kierrätysmateriaalista ompelema pehmolelu tai patakinnas tai kassi – oman valinnan mukaan.

He puolestaan lahjoittivat juhlassa Pisaralle muhkean teekannun sekä kauniin pellavaliinan servetteineen. Niiden sanoma oli, että ne rukousliinan tavoin yhdistävät pöydän ääressä istuvan joukon. Pisaran hallitus onkin jo kokoontunut tämän liinan ääreen.

Lämpimät kiitokset kaikille osallistuneille ja avustaneille ja erityinen kiitos Pekka ja Raili Ketolalle, jotka kantoivat hymysuin valtavan taakkansa juhlapuitteiden tarjoajina sekä vieraitten majoittajina.

Lämmin kiitos myös kaikille tukijoillemme, Vihdin seurakunnalle, joka tarjoaa meille mahdollisuuden pitää kirpputoria sekä kaikille vapaaehtoisille kirpputorin työntekijöille ja matkoihimme osallistuneille.

- Eeva Halme -

Kööri johti laulua juhlassa

Viktori ja Tatjana Donok, Tosnon pastori Nikolai Klementjev Vera-vaimoineen, Eeva Halme, Ljudmila Peshkova, sekä Slava Aleksejev

Viron vankilatyön matka 10. – 12.8.2019

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Veikko Määttä Raahesta, Anna Mishina ja Antti-Pekka Mustonen Virosta. Tuulan autoon pakattu avustuskuorma vietiin Anu Väliahon kotiin jaettavaksi Sauen seurakunnassa. Osa voitiin luovuttaa heti Anun luona olleille venäläisille ystäville.

Lauantaina vierailimme pitkästä aikaa **Lasnamäellä Lena ja Andrei Markinin luona**. Heillä oli ollut aiemmin koti päihdekuntoutujille ja heidän luonaan asui aina neljä ”narkkaria”. Nyt narkomaaneja ohjataan Elämän Koti järjestön kuntoutuskeskukseen Ranskaan. Heidän luonaan asui vain yksi mies, joka auttoi heitä heidän nykyisessä työssään. He rakentavat Lasnamäelle seurakuntaa ja tekevät sen puitteissa lähetystyötä pienten kansojen keskuudessa Venäjällä. Oli innostavaa kuulla miten Jeesuksen nimeä viedään sinne, missä on ennen palvottu luonnon voimia ja shamaaneja.

Tarton vankilan edustalla vasemmalta: Anna Mishina, pastori Maire Latvala, Veikko Määttä ja Antti-Pekka Mustonen

Sunnuntaina suuntasimme jo aikaisin Antti-Pekan kyydissä **kohti Tarton vankilaa**. Siellä meidät otti vastaan vankilan johtava pastori Olavi Ilumets, mutta hän ei pystynyt jäämään kanssamme, vaan meni omaan metodisti seurakuntaansa. Vankilan tilaisuuksiin tuli tällä kertaa luterilainen pastori Maire Latvala, joka nimestä arvaten on naimisissa suomalaisen kanssa.

Vironkieliseen tilaisuuteen tuli ennätysmäärä miehiä, noin kuusikymmentä. Maire aloitti liturgialla ja miehet lukivat päivän tekstit. Saarnan paikalla oli vieraiden vuoro. Miehet iloitsivat Annan mukana olosta, sillä hänen laulunsa olivat kuin pala taivasta.

Annan jälkeen Veikko kertoi nuoruudestaan, johon monen miehen oli helppo samaistua. Hän kertoi elämästään Ruotsissa, missä hän alkoholisoitui ja joutui lopulta vankilaan. Eräässä tilanteessa häneltä kysyttiin, haluaako hän antaa elämänsä Jeesukselle. Pahasti rapulaisena, vapisevana ja viinalle haisevana hän kysyi, kelpaako tällainen. Ja juuri sellainen kelpasi Jeesukselle. Viikon kuluttua hän polvistui kiittämään siitä, että hän ei enää ollut juonut. Siitä alkoi Veikon uusi elämä. Paperikonetta korjatessaan hän kuuli, kun Jumala sanoi hänelle, että hänen piti opiskella papiksi. Niinpä hän laittoi välineet kasaan ja lähti ilmoittautumaan aikuiskoulutukseen. Ruotsissa hän toimi vankilapappina ja kertoi miehille monia koskettavia kohtaamisia sieltä.

Annan laulun jälkeen Tuula toi terveiset entiseltä tarttolaiselta Viktor Blumilta. Hän oli opettanut aikoinaan Tarton yliopistossa tieteellistä ateismia, mutta tullut myöhemmin uskoon suomalaisia uskovia tavattuaan. Nyt hän asuu messiaanisena juutalaisena Israelissa ja tekee siellä evankelioivaa työtä. Jälleen huikea näyttö Jumalan muuttavasta voimasta!

Maire päätti tilaisuuden rukoukseen ja tiedotuksiin. Ennen lähtöään useat miehet tulivat kättelemään ja kiittämään siitä, että tulemme.

Ennen venäjänkielistä tilaisuutta heidän musiikkiryhmänsä tuli harjoittelemaan ja Anna liittyi hyvin luontevasti mukaan. Vankilalta onkin tullut pyyntö Annalle, että hän voisi käydä säännöllisesti miehiä opettamassa, mutta toistaiseksi se ei ole ollut mahdollista.

Miehiä tuli mukaan neljäkymmentä. Musiikkiryhmä esiintyi ja Anna lauloi myös yksin. Alkuliturgian ja päivän tekstien jälkeen Veikko puhui jälleen miehille oman kokemustensa ja vankilatyön pohjalta.
Annan laulun jälkeen Tuula puhui Paavalin tekstistä efesolaisille, että Jumala avaisi meille sisäiset silmämme näkemään, millaiseen toivoon hän on meidät kutsunut. Sisäiset silmät näkevät ohi sen, mitä omilla silmillämme näemme. Tuula kertoi myös virolaisesta Yllestä, jolle Jeesus tuli sairaalassa tuomaan uuden sydämen ja jolle myöhemmin annettiin parantamisen armolahja. Tuula itsekin on saanut kokea keuhkojen paranemisen tämän rukoustyön kautta. Jumala voi yllättää meitä monin tavoin ja kutsuu työhönsä toisten hyväksi.

Mairen lopetuksen jälkeen monet miehet tulivat jälleen kiittämään. Heiltä tuli myös pyyntö, voisiko Ylle tulla joskus tänne vankilaan. Välitämme pyynnön ja jätämme sen Herran ja vankilaviranomaisten huomaan.

Tartosta palatessa meille sattui hauska tapaus. Oma autoni oli jäänyt marketin parkkipaikalle ja sen tuulilasiin oli ilmestynyt lappu: Tere. Riivasin teie soiduki eesmist parem poolset ilukilpi. Helistage ja numero. Eli joku oli kolhaissut oikean puolista pölykapselia ja ilmoitti siitä. Kun soitin, hän kertoi vahingosta ja oli valmis korvaamaan sen itse tai vakuutukseni kautta, sillä hän oli jo tehnyt vahinkoilmoituksen. Hän kertoi olevansa poliisi ja siksi kerroin myös, millä asioilla olimme Tartossa olleet. Näin pientä vahinkoa en halunnut lähteä häneltä perimään saati sitten ilmoittamaan vakuutukseen. Sen sijaan kiitin häntä rehellisyydestä ja toivotin hänelle siunausta. Suomessa on harvinaista, että joku ilmoittaa pienestä vahingosta parkkipaikalla.

...

Matkaraportti

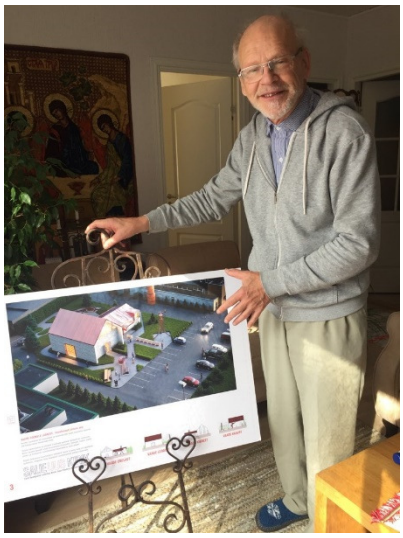
Viro Espoon-Kouvolan ryhmä 10. - 12.8.2019

...
Maanantaina sain olla Veikon kanssa **Anu ja Juha Väliahon luona**. He tekivät lähes kaksikymmentä vuotta työtä Venäjällä marilaisten ja muiden sukulaiskansojen parissa. Nyt he ovat olleet perustamassa Viroon Sauen uutta seurakuntaa, joka itsenäistyi Keilan seurakunnan alta. Juha esitteli meille Sauen uuden kirkon piirustuksia. Sen rakennustyöhön päästään, kun rakennuslupa on vahvistettu. Rukoillaan seurakunnan ja kirkon rakentamisen puolesta.

Iltapäivällä sain Veikon kassan tavata kaksi vuotta sitten **Tartosta vapautuneen Martin**. Hän oli ollut vankilassa kymmenen vuotta, mutta jo alkuvaiheessa löytänyt uskon ja saanut kasteen. Hän oli aina aktiivisesti mukana tilaisuuksissamme. Mart on kielellisesti lahjakas ja oppi suomen kielen siitä, kun annoimme hänelle suomen kielen sanakirjan. Hän oli jopa tulkkinamme joissain tilaisuuksissa. Nyt hän kertoi, miten Jumala on häntä johdattanut vapautumisen jälkeen. Ensin hän oli vuoden Lootusin kylän päihteiden vieroitusohjelmassa ja on sen jälkeen ollut siellä työssä, joka päättyy lähiaikoina. Siksi hän käy nyt Tallinnassa leipurikoulua. Käytännön ongelmana on asuntoasia, sillä hän joutuu lähtemään Lootusin kylästä eikä kaupungin lupaamaa asuntoa ole vielä saatu. Hän itse luotti Jumalan apuun tässäkin asiassa ja yhdessä saimme rukoilla hänen kaikkien asioidensa puolesta ja kiittää kaikesta siitä, mitä Jumala on hänen elämässään tehnyt.

Kiitos Herra, että sinä johdatat kaikkia meitä, jotka turvaamme sinun apuusi.

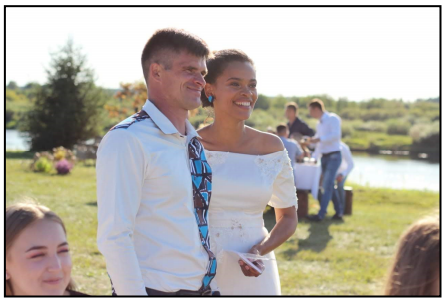
Ryhmän puolesta
Tuula

Juha Väliaho esittelee Sauen kirkon piirustuksia

Häät Porhovassa

Popovkan miestenkodista ja sen perustajasta Leonid Legkovista on kirjoitettu usein näillä palstoilla. Popovkan ja sen Porhovassa ja Krasnyi Strugissa sijaitsevien tytärkotien henkilökuntaa on käynyt jo viitenä kesänä mökilläni virkistäytymässä pääasiassa kalastuksen merkeissä.

Jo kaksi Pavelia on kutsunut minut häihinsä. Tänä kesänä Vitali Kononovilla oli mukanaan venäläis-

kamerunilainen morsiamensa Anita Ekoume ja nämä jatkoivat perinnettä kutsumalla minut häihinsä Porhovaan 31.8. Taustasta sen verran, että Anitan kamerunilainen isä oli aikoinaan tullut Pietariin opiskelemaan lääketiedettä, ja löysi sieltä puolisokseen venäläisen tytön. Pariskunta toimii Kamerunissa sairaalatyössä.

Menin junalla Pietariin ja sitten Leonidin kyydissä viiden tunnin ajomatkan Porhovaan.

Häät oli järjestetty joenrantaniitylle ja sää suosi meitä. Vieraita oli n. 70 ja joukossa muutamia pietarilaisia pyörätuolipotilai-

ta, joita Anita ystävineen käy säännöllisesti tapaamassa. Kuvat saavat kertoa loput.

- Eeva Halme -

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä, Irma Kähäri Klaukkalasta ja Marianne Jämsä Kouvolasta. Neljän matkustajan lisäksi autoon oli pakattu tuliaisina vaatteita, kenkiä, villasukkia ja vuodevaatteita. Ruokatuliaiset kohteisiin ostimme paikan päältä.

Tullista pääsimme melko mukavasti ja lähdimme ajamaan kohti Pietaria. Emme pysähtyneet Viipurissa, vaan pienillä välipysähdyksillä selvisimme pitkästä matkasta.

Yöpymispaikassamme Haapakankaan kirkolla oli keväällä kuollut heidän sihteeri/emäntänsä Tatjana, joka aina otti meidät ystävällisesti vastaan ja huolehti meistä. Nyt hänen tilallaan toimi inkeriläistaustainen nuoripari Tanja ja Viito Valo. He asuvat viereisellä kerrostaloalueella, joten ehtivät paikalle pienellä varoitusajalla. Sama ystävällisyys ja huolenpito jatkuu myös heissä. Hoidokkina heillä on pieni kissanpoikanen, joka oli löytynyt pihalta huonossa kunnossa. Toisena hoidokkina on kesyyntynyt silmäpuoli varis, jolle on rakennettu pihan perälle suuri häkki. Varis tulee kädelle ja olkapäälle, kun on ruokinta-aika ja seuraa hoitajaansa kaikkialle. Sekin oli löytynyt pihalta poikasena huonokuntoisena, toisten nokkimana.

Uusi kohteemme, Kulmakiven päihdekuntoutuskeskus, sijaitsee Haapakankaalla eli venäjäksi Jukkissa. Viito lähti ystävällisesti näyttämään meille paikan ettei meidän tarvitse illalla sitä etsiskellä. Samalla hän kertoi inkeriläisen Elinan kodista aivan kuntoutuskeskusta vastapäätä ja siitä, että tämä varmasti ilahtuisi suomalaisista vieraista.

Illalla siis ajoimme Kulmakivi-kotiin, josta olimme saaneet tiedon viime keväänä käydessämme heidän sisarkodissaan Käkisalmessa. Suuressa vanhassa puutalossa asui viisitoista miestä, nyt heistä oli paikalla kaksitoista. Talo oli saatu kuntoutustyön käyttöön uskovalta mieheltä ylläpitoa ja kunnostusta toivoen.
Miehet käyvät työssä, jos töitä löytyy ja näin ylläpitävät kotia ja kunnostavat taloa.

Esittäydyimme puolin ja toisin ja kuulimme, että kodin miehet ovat eri puolita laajaa Venäjää kuten Karjalasta, Pietarista, Siperiasta, Etelä-Venäjältä jne. He iloitsivat tulostamme ja saimme pitää yhteisen iltahetken Jumalaa ylistäen ja rukoillen. Koimme todella uskovien yhteyttä ja Pyhän Hengen läsnäoloa. Marianne puhui Pyhän Hengen löytämisestä ja sen ohjauksessa elämisestä. Leena puhui rukouksen voimasta ja siitä, kuinka meillä jokaisella on jokin lahja Jumalalta. Hän kertoi myös Suomen uskovista presidenteistä. Tuula kertoi Sablinon vangin esimerkillä siitä, mitä on armo.

Yhteisen ylistyksen ja rukouksen jälkeen siunasimme vielä jokaisen miehen. Ruokatuliaiset taisivat tulla tarpeeseen, mutta erityisesti miehet iloitsivat villasukista, sillä lattiat ovat talvella kylmiä. ”Milloin tulette uudelleen”, he kyselivät, kun vihdoin olimme lähdössä takaisin Haapakankaan kirkolle.

Tiistaiaamuna ajoimme ensin **tervehtimään Viiton kertomaa Elina mummoa**.

Hän asuu yksin kauniissa mökissään ja kurkisti varovaisesti ikkunasta koputuksen kuultuaan. Hän avasi oven, kun arveli meidän olevan luotettavia naisia. Hän iloitsi suomalaisista vieraista ja tietankin myös kahvipaketista ja villasukista sekä hänelle jätetystä tämän vuoden Päivän Tunnussanasta.

Elina on jo 86 vuotias ja kävely on aivoinfarktin jäljiltä horjuvaa. Hän ei enää uskalla lähteä yksin ulos, joten vieraat ovat aina tervetulleita. Eniten hän suree sitä, että pääsee kirkkoon vain harvoin. Poika käy joskus ja vie kauppaan, mutta onneksi ystävät ja naapurit tuovat myös ruokaa. Haapakankaalla syntynyt Elina oli aikoinaan joutunut muiden inkeriläisten tapaan Siperiaan, palannut sieltä Karjalaan metsätöihin ja takaisin kotiin tänne Jukkiin. Mies on jo kuollut ja nyt elämä tuntuu kaikkien sairauksien kanssa turvattomalta. Lauloimme yhdessä kaksi virttä, joiden Elina sanoi koskettaneen sydämeen saakka. Yhteisen rukouksen jälkeen siunasimme hänet ja lähdimme jatkamaan matkaamme.

Marketin kautta ajoimme **Ust-Ishoran päihdekuntoutuskeskukseen** tapaamaan naisia. Tässä kodissa on nyt viisitoista miestä ja vain kolme naista. Naisten huone oli remontissa ja siksi tapaamisemme järjestyi yläkerran kokoushuoneeseen. Ruokatuliaiset ovat täälläkin aina tarpeellisia, mutta nyt he iloitsivat saamistaan ”villaisista rakkauskirjeistä”. Kylmät lattiat näyttävät olevan ongelma kaikkialla.

Naisten puolen vetäjä on itsekin entinen heroiinin käyttäjä. Hän ei halunnut aikuistua, vaan halusi, että muut hoivaavat häntä. Aidsin saatuaan hän toivoi kuolevansa, mutta elämä kuitenkin voitti ja ystävä toi hänet tänne vieroitukseen. Toivuttuaan hän tapasi miehensä ja he saivat tyttären, vaikka lääkäri oli sanonut, ettei hän voi saada lapsia muuta kuin ihmeen kautta. Jumala teki tämän ihmeen ja nyt he molemmat ovat työssä tässä kodissa.

Yksi naisista muisti meidät edelliseltä käynniltä, toiset olivat uusia. Marianne kertoi heille Raamatun luvun tärkeydestä ja siitä, miten saamme koko ajan kasvaa lähemmäs Jeesusta. Leena puhui siitä, miten Jumala on kaikkialla ja kaikessa. Raamatussa on paljon tietoa, jota ei aina ole ymmärretty. Tieteen tutkimusten mukana myös nämä salaisuudet ovat avautuneet. Raamattua tulee aina lukea rukoillen. Tuula puhui siitä, kuinka kaikki Raamatun lupaukset ovat totta tänäänkin ja kertoi siitä esimerkkinä juutalaisen miehen kokemuksista Pietarissa.

Naiset kertoivat meille avoimesti elämästään. Irinalla huumeongelma oli katkaissut välit perheeseen viidentoista vuoden ajaksi. Kolmen vuoden vankilatuomion jälkeen ystävä oli tuonut hänet tänne Ust-Ishoraan. Vuoden täällä olon jälkeen on elämä voittanut ja välit perheeseenkin rakentuneet. Irina toivoo pääsevänsä raamattukouluun ja sen myötä auttamaan muita kohtalotovereitaan. Marina alkoi käyttää päihteitä jo viisitoista vuotiaana, kun koki, että äiti ei rakasta häntä. Toisen huumeiden käyttäjän kanssa hänelle syntyi poika, mutta jäi vauvan kanssa yksin, kun isä joutui vankilaan. Tänne hän tuli, koska koki, ettei enää ole muuta mahdollisuutta, lapsen on saatava normaali kasvatus. Vanhemmat ovat tukeneet häntä, poika on nyt heidän hoidossaan. Marina on opetellut täällä soittamaan kitaraa ja toivoo, että hän voisi joskus opiskella musiikin opettajaksi. Alona kertoi, että hänellä oli uskovat vanhemmat, mutta mies oli ateisti. Hänkin sai lapsen, mutta avioeron jälkeen alkoi huumeiden käyttö, koska se paransi aluksi pahaa oloa. Hänkin on löytänyt tänne ystävän kautta ja uskoo jo päihteettömään tulevaisuuteen.

Yhteisen ylistyksen ja rukouksen jälkeen lähdimme jatkamaan matkaamme, sillä illaksi meidän tuli vielä ehtiä Parkalovan päihdekuntoutuskeskukseen.

Parkalovan keskus kuuluu Elämän koti -ketjuun, kuten Viipurin kaksi kotiakin.
Suuressa vanhassa puurakennuksessa asui käydessämme kuusitoista miestä ja vain kaksi naista.
Kävimme täällä ensimmäisen kerran viime syksynä, mutta useimmille olimme uusia. Kun esittäydyimme, miehet ihmettelivät uskovaa poliisia Leenaa ja sanoivat, että hän on lempein ja kaunein heidän näkemänsä poliisi.

Myös miehet esittäytyivät ja kertoivat lyhyesti taustastaan. He olivat aivan eri puolilta Venäjää ja kaikilla oli jonkinlainen päihdetausta: huumeita, lääkkeitä, alkoholismia tai sekakäyttöä. Monilla oli myös vankilatausta. Yksi miehistä kertoi, että on täällä jo neljättä kertaa yrittämässä elämän muutosta. Kun joku miehistä tuli Kaliningradista, Tuula kertoi Arsenalnajan vankilan aidstytöistä, joista useimmat olivat Kaliningradista ja jonkun meille lähettämästä kiitoskirjeestä, kun oli palannut kotikaupunkiinsa. Toisen täällä olevista tytöistä oli Kostja lähettänyt Viipurista, sillä muutostilanteessa on parasta saada katkos vanhaan ympäristöön.

Myöhäisestä illasta johtuen pidimme vain lyhyen yhteisen hetken. Leena puhui Luukkaan 21:34 perusteella siitä, miten kaikki rikkomuksemme ovat Jumalan edessä samalla viivalla. Muutos on mahdollista ja Jumala lupaa tukea meitä, kun kuljemme rukoillen. Tuula kertoi vielä Tarton vankilan kirkon alttaritaulusta, missä ristin ryöväri tuo toista syntistä Jeesuksen luo. Me syntiset kelpaamme Jumalan töihin! Marianne kertoi esimerkin voimin siitä, miten Jumala ei hylkää päihdeongelmaista, joka on ottanut Jeesuksen omakseen.
Sen sijaan hän voi menettää ne tehtävät, jotka Jumala oli hänelle suunnitellut. Siksi kannattaa taistella irti riippuvuudesta ja kysyä, miten Jumala voi kutakin käyttää.

Yhteisen rukoushetken jälkeen siunasimme toinen toisemme ja lähdimme yöpymään pitkän päivän jälkeen. ”Tulettehan pian uudelleen”, meiltä jälleen kyseltiin.

Keskiviikkona lähdimme aamulla ajamaan kohti Viipuria. Tiesimme, että Elämän kodin vetäjät Rita ja Kostja eivät olleet paikalla, vaan Pietarissa. Kerrostalokodissa oli meille tuttuja asukkaita, mutta myös kaksi uutta.

Uusia tuttavuuksia olivat myös kodin kakkosvastaavat Maxim ja hänen vaimonsa sekä heidän kolmevuotias tyttönsä. Molemmilla on huumetausta ja sen mukana he ovat olleet myös hepatiitin kantajia. Uskoon tulon ja kuntoutuksen myötä he ovat nyt tarveitä ja lääkkeistä vapaita. Miehelle oli lääkäri kertonut leikkauksen yhteydessä, että hän ei tule koskaan saamaan lapsia. Nyt heillä oli terve tyttö! ”Tämmöinen on meidän Jeesus!” kuten vanha rovasti Päivö Parviainen aina sanoi.

Toinen jalaton mies kertoi, että oli vuosikymmenten jälkeen saanut yhteyden tyttäreensä television kadonneen jäljillä -ohjelman kautta. Kostja oli vienyt hänet autollaan 600 kilometrin päähän tapaamaan tyttäriä. Toinen heistä on jo käynyt Viipurissa isän luona ja ihmetellyt isän muutosta. Toinen uusista miehistä oli lähes kuuro, sillä lääkäri oli sanonut, että jotkut korvan hermot ovat vaurioituneet. Saimme rukoilla, että Jeesus, joka teki kuuroista kuulevia, koskettaisi myös tämän miehen korvia. Yhteisen rukoushetken jälkeen lähdimme ajamaan rajaa kohti ja arki-illasta johtuen pääsimme tullista nopeasti läpi.

Kiitos Herra kaikista näistä kohtaamisista. Jää siunaamaan heitä ja anna heidän kasvaa sinua lähemmäs.

Kiitos, että varjelit meidät vaikeassa liikenteessä. Paluumatkan kaksi hankalinta tilannetta: vastaani oli tulossa rekka, joka ohitti toista rekkaa tai kun olin siirtymässä piennarkaistalle, että kiireisemmät pääsevät ohi, minut ohitti pientareen puolelta joku kovalla vauhdilla. Kiitos enkeleistä ja siitä, että te rukoilevat ystävämme kannatte meitä esirukouksissanne matkan aikana.

Villasukkia Mongoliaan
Kansan Raamattuseuran ystävät ovat pitkään neuloneet villasukkia Venäjän vankiloihin. Kun ne on nyt suljettu meiltä ulkomaalaisilta, oli Vivamon keskukseen jäänyt näitä arvokkaita lahjoja. Saimme niitä suuren erän oman työmme käyttöön, ja kuten tälläkin matkalla on todettu, villasukat otetaan aina ilolla vastaan. Kun OneWayMissionin ryhmä oli loppukesällä lähdössä Mongoliaan, he kyselivät, olisiko meillä antaa villasukkia sinne miesten vankilaan. Iloiten lähetimme niitä tähän kaukaiseen kohteeseen ja kiitoksena saimmekin heidän matkaltaan oheisen kuvan.

Ryhmän puolesta
Tuula

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä 20. - 22.9.2019

Matkalla mukana
Eeva Halme
Sinikka Liukkonen
Heidi Mikkola
Robin Nyman
Sirpa Ylifrosti
Tulkkina Liisa Lankinen, joka oli hyvin toipunut selkäleikkauksestaan
Kuskeina Aleksei Udom ja Slava Andrejev

Liisa Lankisen kesäasunnolla kesä oli vielä kukkeimmillaan.

Pääsin yllättäen ensimmäistä kertaa Pisara-yhdistyksen matkalle Pietariin syyskuun lopulla. Aurinkoisen sään vallitessa matka taittui joutuisasti pienoisen jännityksen vallassa. Ensimmäinen hämmästyksen kokemus oli kun en yhtään ymmärtänyt mitä nämä ihmiset puhuvat. Tähän asti monin paikoin on englannilla pärjätty.

Toinen yllätys oli majapaikassamme Salbinon seurakuntakodissa ja kaikki-alla muuallakin aina alkuruokana tarjottu maittava kaalikeitto ennen pääruokaa. Sen voisi vallan tavaksi kotonakin ottaa..

Ensimmäinen tutustumiskohde toipuvien miesten kodissa Popovkassa oli kyllä mieliinpainuva lämminhenkisyydellään ja siisteydellään alkeellisista olosuhteista huolimatta. Asukkaista oli nähtävissä heidän kovan elämänsä jättämät jäljet, mutta nyt heidän kasvoistaan paistoi tyyneys, rauha ja tyytyväisyys, ilokin, minkä kaiken vain Jeesus voi saada aikaan. Kodin johtajasta Leonidista huokui päättäväisyys, tarmokkuus ja Jeesukseen uskon vahvuus.

Toisenkin miestenkodin eli Volhovan asukkaat antoivat saman kokemuksen. Osalla heistä oli heikkovointisuutta, mutta suurin osa oli ihan terveen oloisia. Tänne saimme jättää Karkkilan baptistiseurakunnan lahjoittamat muovipäällysteiset patjat, joista oltiin hyvin kiitollisia.

Varsinaisen elämyksen tuottivat hartaushuoneen seinille maalatut Jeesuksen elämästä kertovat hienot taideteokset. Tveristä kotoisin ollut taiteilija oli halunnut jättää kiitoksena muiston hoitojaksostaan.

Äiti-lapsi -kodissa oli mukava nähdä, että lapset sielläkin olivat kirkassilmäisiä, innokkaita leikkimään ja laulamaan. Kielitaidon puute taas haittasi yhteyden saamista heidän leikittämiseen ja laulattamiseen.

Vierailimme myös Tosnon seurakunnan lämminhenkisessä kokouksessa ruokatarjoiluineen. Sinne oli Nymanin pariskunnan toivomuksesta kutsuttu lähistöllä asuvia romaneja, joihin nyt saimme ensikontaktin. Pastori Nikolai puolestaan kiitteli sydämellisesti ja monisanaisesti Pisaran 20-vuotisjuhlasta, joka olikin ollut hänen

ja hänen vaimonsa ensimmäinen ulkomaanmatka. Hän myös esitteli Suomesta saamaansa komeaa pukua.

Kaikissa käyntikohteissa esitimme pienoiskuvaelman Jeesuksen veden päällä kävelystä. Meidän veden päällä kävelymme on vahvasti vain uskossa vaeltaen Herran johdossa Häneen luottaen eteenpäin edeten välittämättä ulkoisista olosuhteista. Robin puhui ja todisti sekä säesti yhteisesti tuntemiamme lauluja.

Aleksei-kuskin viisuminsaanti-vaikeuksien takia osa porukasta jäi vielä päiväksi Pietariin ja saimme viettää ratkiriemukkaan päivän energisen sydämellisen ihanan Liisa-tulkkimme hoteissa, mistä lämpimät kiitoksemme.

Kyllä matkailu avartaa -terveisin

Sirpa Alifrosti

Tosnon seurakunnan tytöt esittivät ylistystanssin

KIRPPUTORI
PISARA
KEPELA 10-14

Pysäkkitalon yläkerrassa,
Kappelitie 1, NUMMELA
050 352 2792
Avoinna:
ke, pe, la
klo 10 - 14

Idyllinen pikkukirppis

Otamme kiitollisuudella vastaan myyntikelpoista tavaraa
ja puhtaita, ehjiä vaatteita sekä myös myynti- ja lajitteluapua. Tule tekemään löytöjä!

Pisara Kirppis
Selintie 510 Selki, Vihti

Avoinna
ma - pe 10 - 17
la 10 - 15

Tule tekemään löytöjä.

Otamme vastaan vaatteita, huonekaluja ja
muuta hyväkuntoista kirpputoritavaraa

Puh. 050 466 9570
pekka.vauromaa@outlook.com
Kuljetuspalvelu

Mikäli haluat peruuttaa postin saamisen, ilmoita siitä

- sähköpostilla: arja.parttimaa@gmail.com
- kirjeitse: Pisara-yhdistys, Juhanintie 11, 03100 Nummela,
- tekstiviestillä tai soittamalla numeroon: 050 5986057

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Käytäthän viitenumeroa!
Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on 12.10.2017 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan numero RA/2017/985, joka on voimassa 1.1.2018 - 31.12.2019 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2018 - 2020 aikana.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi